Umhöfn 20. Desbr. 1857.

Hjartkæri vinur!

Eg hefi hvað eptir annað verið kominn á fremsta hlunn að skrifa yður, en þó ávallt farist fyrir, og nú síðast fyrir þá skuld, að við höfum hér allir eptir póstskipinu, sem enn er ókomið að heiman en hefir þó verið eptir mánuð á leiðinni. Eg vænt þá fyrst að bera yður hjartanlega kveðju landa minna og okkar allra samt, og þótt fyrir sérstaka samfundi hugr vor allra stöðugt yður hérna, og þegar vorar förum við að snúa yður hingað aptr; beri svo við að yður fari að líka land munur hérað þéir norðrfrá ar í vor, þá megið þér á þeir marka, að þá erum við hér farnir að sakna yðar, og hann er gjörr til yðar; en nóg um þetta mál; í vorum hóp eigið þér ekki vináttu, þeir þó „skammr sé ráðrekr vor" þá takið þér það allt með góðu. — Eg hefi ekkert gett að heiman síðan við skildum; en degi síðar en þér fóruð kom hingað skip. Murrel, hann verðr hér í vetr, svo í vor munuð þér sjá hann, hann er að gefa út Íslandslýsingarorðu. Norðmenn haga í sumar skoðtíð sér hér að gefa út „Hildebrandtske til norsku Kolonii", og vilda hér byrja á Flateyjarbók, en Werlauff og þeir hér afgörðu alla nái að fá hana burtu fyrir vinum dæmum skrifað langt mál og beðið mig að skaffa nokkr út upp og henni eða þá annan hér þýðending, en Werlauff neitar alveg að fá hana út, og verðr við það miklu óhagra. Þó held eg að við hér gerum skrifmönnum kost á, að við hér sendum þeim handrit til að prenta eptir, og útgáfan þá, þegar búið er, er kend við Norðmann og þýðending, þó ekki getum við annað undir annarra þjóðar nafni. En þess er mjög óskandi að þessu yrði framgengt, og munum við hér styðja það eptir megni. — Eg þekki þeir íslenska bréf þá skólabræðr vitað á íslandsku, og megið hér geta verið hvað með þá í hug,